

opusdei.org

Àudio meditació del prelat: L'alegria de la Pasqua

La principal font de la nostra alegria, diu Mons. Fernando Ocáriz, la raó de la nostra felicitat és "l'amor de Déu per nosaltres, que no és un amor qualsevol". Oferim una meditació en àudio en l'equador del temps pasqual.

27/04/2021

Sobre els esdeveniments del dia de la Resurrecció del Senyor, sant Joan

escriu al capítol 20 del seu Evangeli: “Al capvespre d’aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: Pau a vosaltres” (*Jn 20, 19*).

L’alegria. És l’alegria de la Pasqua. Una alegria que en aquest temps pasqual l’Església ens anima a renovar en les nostres ànimes, però que és una alegria que ha de ser permanent, perquè Crist ha ressuscitat i és sempre amb nosaltres.

Poc abans de la Passió, va dir als apòstols: “Tal com el Pare m’estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa”. És formidable pensar que el desig de Jesucrist és que siguem feliços, que estiguem contents i que

la nostra alegria sigui completa. I, a més, ens en dona el motiu: us he dit aquestes coses “perquè estigueu contents, perquè la vostra joia sigui completa”... I ens diu: “Tal com el Pare m’estima, també jo us estimo a vosaltres” (Cf. *Jn* 15, 9-11).

I aquí és on trobem la font principal de la nostra alegria, la raó de la nostra felicitat: l’amor de Déu per nosaltres, que no és un amor qualsevol. Ell diu: “Tal com el Pare m’estima, també jo us estimo a vosaltres”. O sigui que ens estima — això que diu als apòstols ens ho diu a tots, per això ha volgut que aparegui a l’Evangeli; el Senyor ens estima amb l’amor —ni més ni menys— amb què Déu Pare estima Jesucrist.

Aquesta és la gran font de la nostra alegria, i així ens ho diu el Senyor: “Us ho he dit perquè estigueu contents”. Aquest és el fonament. Per això, sant Joan, després, en una de

les seves epístoles, diu aquesta espècie de fórmula solemne que resumeix l'experiència dels apòstols en el tracte amb Jesucrist, quan escriu: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1 Jn 4, 16).

És així. I nosaltres, Senyor, ara, resant, fent una mica d'oració, volem tenir aquesta fe de creure de veritat en l'amor que Tu ens tens, perquè així la nostra alegria sigui completa. Perquè el Senyor vol que estiguem contents amb aquesta alegria completa, que significa també que sigui permanent, que estiguem sempre contents, com ens recorda sant Pau quan escriu, en una de les seves epístoles: aquesta és la voluntat de Déu, que sigueu feliços, que estigueu contents.

“Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor” (Jn 20, 20). I nosaltres, com veiem el Senyor, per estar, com els

deixebles, contents? El veiem amb la fe, amb els ulls de la fe; i el veiem d'una manera molt especial, molt especial, en l'Eucaristia, cada vegada que ens posem davant d'un sagrari, amb la fe que allà hi ha veritablement Jesucrist, i que s'ha quedat allà per a cadascun de nosaltres, i que és allà per lliurar-se'ns com a aliment, per identificar-nos amb Ell, és allà. Veure el Senyor, certament amb la fe, per això necessitem tant que la nostra fe vagi creixent, i per això és tan bo resar sovint, com els apòstols, que van dir al Senyor: "*Adauge nobis fidem!*", augmenta'ns la fe!, augmenta'ns la fe (*Lc 17, 5*).

I molt especialment ara, en aquest temps de Pasqua: Senyor, augmenta'ns la fe en l'amor que Tu ens tens perquè, com Tu vols, en dir-nos això (l'amor que ens tens), la nostra felicitat, la nostra alegria, sigui veritablement completa.

Realment, no podem ignorar tants motius que ens podrien robar l'alegria, que tendeixen de fet a robar-nos l'alegria: tant de patiment —personal, de vegades— de persones estimades, dolors físics i morals, desgràcies...; i ara, pensant en tot el patiment que està causant aquesta pandèmia, que està patint el món sencer; i tantes altres desgràcies, i tants motius que hi hauria, naturalment, per no estar contents. Tanmateix, podem estar contents, hem d'estar contents!, si tenim fe en l'amor de Déu. Però també precisament, amb la consciència que la fe és del que no es veu. I per això tantes vegades podem pensar i reaccionar: com és possible? Per què Déu permet això? Tantes vegades ho permet perquè depèn de la llibertat humana —i és tan gran el valor de la llibertat—, que hi ha tants mals al món que depenen del mal ús de la llibertat. Però altres vegades no és

així, i no ho entenem, però és el moment de la fe, el moment de la fe...

Pensant també que, en la providència de Déu, a la Santíssima Mare de Déu i a sant Josep el Senyor els va exigir una fe gran, i la van tenir! També quan no ho entenien. No podem deixar de recordar aquesta escena quan el Senyor té dotze anys i es queda a Jerusalem sense avisar la Mare de Déu ni sant Josep que van de tornada. No hi ha qui entengui per què el Senyor fa això. L'evangelí ens diu que la Mare de Déu i sant Josep estaven angoixats. I no ho van entendre. Diu l'evangelí, expressament, que quan el troben i li pregunten: “Per què t’has portat així amb nosaltres?”; els dona una raó sorprenent: No sabíeu que jo havia d’estar a casa del meu Pare? I diu l'evangelí que no van entendre el Senyor (Cf. *Lc 2, 41-50*).

No ens preocupem, no ens angoixem per no entendre els plans de Déu. Humanament moltes vegades ens traurien l'alegria. No ens preocupem, tornem!, reconquerim! (perquè de vegades la perdrem), reconquerim la nostra alegria amb l'acte de fe, amb l'acte de fe en l'amor de Déu: en què Déu està amb nosaltres i que veritablement *Dominus tecum*, li va dir l'àngel a la Mare de Déu (Cf. *Lc* 1, 28). I també ens ho diu a nosaltres sempre, el Senyor està amb nosaltres: “Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Cf. *Mt* 28, 20). Ho va dir als apòstols i ens ho diu a nosaltres.

Hem d'estar contents, ens hem d'esforçar per estar contents. No amb una alegria superficial, i molt menys irracional, desconixedora de la realitat. Si és una alegria establerta en l'amor de Déu, és compatible amb la Creu. Em ve a la memòria una expressió de sant Josepmaria quan

ens assegurava que l’“alegria que té les seves arrels en forma de Creu” (*Forja*, núm. 28), sobretot en la Creu de Crist, que és el que ens ha redimit, el que ens permet tenir fe, el que ens permet tenir amor, el que ens permet, en el fons, tenir una alegria autèntica. Aquí hi ha l’arrel de la nostra alegria en la Creu de Crist.

I per això, també, el dolor i el sofriment en la nostra vida poden tenir com a arrel una alegria que s’expandeix als altres: una alegria que no ha de ser mai quelcom egoista, individualista. De fet, l’alegria autèntica —fins i tot humana, que és bona— és expansiva. L’alegria tendeix a expandir-se i, més encara, l’alegria espiritual —de fons—, l’alegria cristiana tendeix a expandir-se als altres, als qui són al nostre costat, a tot el món, amb el somriure, amb el bon humor, amb l’ajuda, amb l’interès pels altres de manera que, —com li agradava dir a

sant Josepmaria— siguem tots, procurem ser-ho —malgrat les nostres limitacions i els nostres mateixos errors—*sembradors de pau i d'alegria*.

Sí, a allò que tenim a prop, però també podem ser sembradors d'alegria a tot el món amb la nostra oració. Portant el món sencer a la nostra oració perquè la gent estigui contenta, perquè la gent sàpiga trobar l'alegria també en la Creu, sentint-t'ho tot com a molt nostre, *el món és nostre*.

Recordem el salm número 2 quan, referint-se profèticament a Jesucrist, diu: “et daré els pobles per herència” (Sl 2, 8). Doncs, en Jesucrist ens ha donat a nosaltres, especialment als cristians, el món per herència. I també hem de sentir aquesta responsabilitat de sentir-ho tot com a molt nostre, també els patiments dels qui no coneixem, fins a l'últim

extrem de la terra, per —amb la nostra alegria i amb la nostra oració — poder també sembrar alegria allà on físicament no podríem arribar.

La Santíssima Mare de Déu: podem pensar que sempre estava contenta, amb la plenitud de gràcia com a Mare de Déu. I, tanmateix, va haver de patir molt; i, tanmateix, és l'exemple de com unir, de com ser capaços —certament, amb la gràcia de Déu, demanant-la al Senyor— de ser feliços quan cal patir, des d'aquell moment que recordàvem abans del Nen perdut i trobat al temple fins al peu de la Creu.

Demanem a la Mare de Déu —a ella a qui, en les lletanies del rosari, anomenem *Causa de la nostra alegria* — que ens ajudi a estar contents, i que amb la seva intercessió i amb la seva mediació materna ens aconseguixi un augment de gràcia, un augment de força, un augment de

fe —especialment, en l'amor que Déu ens té. Perquè, en aquests temps de Pasqua, l'alegria creixi a les nostres ànimes i es transmeti a tot l'any i la puguem transmetre a tots els que són al nostre voltant i amb l'oració fins a la fi del món.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/audio-
meditacio-del-prelat-l-alegria-de-la-
pasqua/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-meditacio-del-prelat-l-alegria-de-la-pasqua/) (04/08/2025)